

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 7 maja 2014 roku Sąd Rejonowy w Kutnie Wydział IV Pracy oddalił powództwo K. K. przeciwko (...) Spółdzielni (...) w Ł. o wyrównanie wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 45 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne:

Powód był pracownikiem pozwanej spółdzielni w okresie od dnia 01 lipca 2008 roku do 31 sierpnia 2010 roku.

W okresie od dnia 03 marca do 04 kwietnia 2010 roku powód przebywał na zwolnieniu lekarskim otrzymując od pracodawcy wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy w wysokości 80% podstawy wymiaru.

Orzeczeniem z dnia 24 marca 2011 roku u powoda rozpoznano chorobę zawodową w okresie narażenia zawodowego od 1982 roku w postaci astmy oskrzelowej. Orzeczeniem z dnia 15 czerwca 2011 roku ponadto stwierdzono u powoda chorobę zawodową w postaci alergicznego nieżytu nosa. W związku z powyższymi decyzjami z dnia 10 maja 2011 roku i 11 lipca 2011 roku u powoda stwierdzono choroby zawodowe.

Obie decyzje zostały zaskarżone przez pozwaną spółdzielnię i utrzymane w mocy decyzjami Państwowego Wojewódzkiego Inspektora Sanitarnego w Ł.. Skargi spółdzielni od obydwu decyzji zostały oddalone przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Ł..

Pomimo wezwań do zapłaty pozwany nie wypłacił powodowi wyrównania wynagrodzenia za czas choroby.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, iż wniesione powództwo o wyrównanie wynagrodzenia za czas choroby jest bezzasadne i podlega oddaleniu.

Sąd podniósł, iż zgodnie z art. 92§1 kp normującym prawo do wynagrodzenia za czas niezdolności pracownika do pracy przysługuje ono w przypadkach:

1. choroby lub odosobnienia w związku z chorobą zakaźną - trwającej łącznie do 33 dni w ciągu roku kalendarzowego, a w przypadku pracownika, który ukończył 50 rok życia - trwającej łącznie do 14 dni w ciągu roku kalendarzowego w wysokości 80 % wynagrodzenia, chyba że obowiązujące u danego pracodawcy przepisy prawa pracy przewidują wyższe wynagrodzenie z tego tytułu,
2. wypadku w drodze do pracy lub z pracy albo choroby przypadającej w czasie ciąży - w okresie wskazanym w punkcie 1 w wysokości 100% wynagrodzenia,
3. poddania się niezbędnym badaniom lekarskim przewidzianym dla kandydatów na dawców komórek, tkanek i narządów oraz poddania się zabiegowi pobrania komórek, tkanek i narządów - w okresie wskazanym w punkcie 1 w wysokości 100% wynagrodzenia.

Sąd podniósł, iż z analizy powyższego przepisu wynika, iż prawo do 100% wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy przysługuje tylko w dwóch przypadkach, do których ustawa nie zalicza niezdolności do pracy z powodu choroby zawodowej. Zdaniem sądu wyliczenie to ma charakter enumeratywny i nie podlega wykładni rozszerzającej. W związku z powyższymi przepisami kodeksu pracy nie przewidują możliwości przyznania za okres zwolnienia lekarskiego z powodu choroby zawodowej wynagrodzenia w wysokości 100% podstawy wymiaru. Już z tego powodu powództwo wywiedzione w niniejszej sprawie jest bezzasadne i podlega oddaleniu.

Sąd nadmieniał również, że także przepisy ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (test jednolity Dz. U. nr 167 z 2009 poz. 1322 z późn. zm.)

nie dają podstaw prawnych do wyrównania wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy w przypadku ujawnienia się w okresie późniejszym u pracownika choroby zawodowej. Enumeratywnie wyliczone świadczenia w przypadku ujawnienia choroby zawodowej reguluje art. 6 cytowanej ustawy, w ramach którego nie ma podstaw do wyrównywania wynagrodzenia za czas choroby. Z mocy art. 8 ust. 3 wynika jednoznacznie, iż wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy jest odmiennym świadczeniem niż zasiłek chorobowy, który rzeczywiście przysługuje w wysokości 100% podstawy wymiaru z ubezpieczenia wypadkowego. Ponieważ jednak wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy i zasiłek chorobowy są odmiennymi świadczeniami to nie ma podstaw do przyjęcia, iż wynagrodzenie należne z mocy art. 92 kp również przysługuje w wysokości 100% podstawy wymiaru.

W związku z powyższymi okolicznościami zdaniem sądu uznać należy, iż wniesione powództwo o wyrównanie wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy jest pozbawione podstaw prawnych i podlega oddaleniu.

O kosztach procesu sąd orzekł na podstawie art. 98§1 kpc w zw. z §11 ust. 1 p. 2 w zw. z §6 p. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. nr 163 poz. 1349 z późn. zm.) zasądzać na rzecz pozwanego kwotę 45zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł powód, wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia.

W uzasadnieniu swego stanowiska skarżący podniósł, iż Sąd dokonał nieprawidłowej analizy całej dokumentacji procesowej związanej z uznaniem jego schorzenia za chorobę zawodową. Skarżący podniósł, iż pozwany niewątpliwie ponosi odpowiedzialność za ten stan rzeczy co zostało potwierdzone różnymi rodzajami orzeczeniami instytucji państwowych w tym wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł. z dnia 26.10.2011 r. W związku z tym skarżący podniósł iż należy mu się zarówno wyrównanie wynagrodzenia jak i zasiłku chorobowego za cały okres niezdolności do pracy do 100% podstawy wymiaru. Na marginesie apelujący wskazał, iż ZUS uznał jego roszczenia i nie zwracając uwagi na daty orzeczeń wypłacił mu wyrównanie z tego tytułu, pozwany pracodawca odpowiedzialny za jego stan zdrowia nie chce natomiast powyższych świadczeń spełnić.

W odpowiedzi na powyższe pozwany wniósł o oddalenie apelacji powoda jako bezzasadnej.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 18 września 2014 r. powód podtrzymał swoje stanowisko w sprawie i wskazał, iż domaga się wyrównania za cały okres choroby.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył co następuje.

Apelacja powoda w zakresie roszczenia o wyrównanie zasiłku chorobowego za okres od 5 kwietnia 2010 r. do 31 sierpnia 2010 r., jako niedopuszczalna podlega odrzuceniu, w pozostałej zaś części - jako bezzasadna oddaleniu.

Odnosząc się do żądania powoda wyrównanie zasiłku chorobowego za okres od 5 kwietnia 2010 r. do 31 sierpnia 2010 r. do 100% podstawy wymiaru przywołać należy treść art. 367 § 1 kpc.

Zgodnie ze wskazanym przepisem apelacja do sądu drugiej instancji przysługuje od wyroku sądu pierwszej instancji. Powyższe określa zakres postępowania apelacyjnego adekwatnie do przedmiotu rozpoznania i przedmiotu orzeczenia postępowania pierwszoinstancyjnego to jest stanowi realizację zasad dyspozycyjności i zakazu orzekania ponad żądanie (art. 321 KPC) oraz dopuszczalności apelacji tylko od wyroku sądu pierwszej instancji a niedopuszczalności apelacji od braku rozstrzygnięcia w wyroku sądu pierwszej instancji (art. 367 § 1 KPC) (wyr. SN z 7.2.2008 r., II PK 163/07, niepubl.).

Niedopuszczalną jest zatem apelacja od wyroku nieistniejącego (sententia non existens). Strona nie może domagać się zmiany bądź uchylenia wyroku co do roszczenia, o którym sąd pierwszej instancji nie orzekł w sentencji zaskarżonego rozstrzygnięcia. Innymi słowy nie może żądać kontroli instancyjnej orzeczenia w przedmiocie, co do którego Sąd

pierwszej instancji ostatecznie się nie wypowiedział (zob. orz. SN z 24.11.1971 r., I PR 75/71, OSNPG 1972, Nr 7, poz. 46).

W rozpoznawanej sprawie w apelacji powód domagał się zmiany wyroku oddalającego jego roszczenie o wyrównanie wynagrodzenia i domagał się zarówno wyrównania tego świadczenia jak i wyrównania zasiłku chorobowego. Wniósł więc apelację w przedmiocie, który merytorycznie w ogóle nie został rozpoznany. Podkreślenia wymaga, iż istotnie na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego powód zgłosił roszczenie także w przedmiocie wyrównania zasiłku chorobowego, jednakże prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego z dnia 26 listopada 2013 r. /k.59/ sprawę w tym zakresie przekazano Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych jako właściwemu do jej rozpoznania. Wobec powyższego wskazana materia nie była przedmiotem orzeczenia (wyrokowania) Sądu I instancji a w postępowaniu apelacyjnym brak jest w tym zakresie substratu zaskarżenia. Tym samym przy rozpoznaniu apelacji brak więc podstaw prawnych do orzekania o tym zgłoszonym przez apelującego roszczeniu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 373 kpc apelację skarżącego w części żądania wyrównania zasiłku chorobowego za okres od 5 kwietnia 2010 r. do 31 sierpnia 2010 r. odrzucił.

W pozostałym zakresie twierdzenia apelacji jako całkowicie chybione nie zasługiwały na uwzględnienie.

W szczególności nie sposób zgodzić się z skarżącym, iż odmówiono mu prawa do wyrównania wynagrodzenia bowiem zarówno jego pracodawca jak i Sąd Rejonowy bezzasadnie uznał, iż jego niezdolność do pracy w okresie od 3 marca 2010 r. do 31 sierpnia 2010 r. nie była spowodowana chorobą zawodową.

Mając powyższe na uwadze wskazać należy, iż wbrew twierdzeniom apelacji okoliczność ta nie była zarówno przez pozwanego pracodawcę jak i Sąd Rejonowy w ogóle kwestionowana. Fakt, iż powód był niezdolny do pracy z uwagi na takie właśnie schorzenie wynikał z orzeczeń powoływanych przez powoda instytucji państwowych z tym z wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł. z dnia 26.10.2011 r. i nie był w sprawie sporny. Nie oznacza to jednak, iż powód był uprawniony do dochodzonego wyrównania wynagrodzenia za pracę do 100 % podstawy wymiaru.

Zauważyć należy, iż zgodnie art. 6 ust 1. ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (test jednolity Dz. U. nr 167 z 2009 poz. 1322 z późn. zm.) z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje "zasiłek chorobowy" - dla ubezpieczonego, którego niezdolność do pracy spowodowana została wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową. Z kolei w myśl art. 8 ust. 1 do 3 tej ustawy zasiłek chorobowy z ubezpieczenia wypadkowego przysługuje niezależnie od okresu podlegania ubezpieczeniu. Zasiłek chorobowy z ubezpieczenia wypadkowego przysługuje od pierwszego dnia niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową. Przy czym zasiłek chorobowy z ubezpieczenia wypadkowego nie przysługuje za okresy niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową, za które ubezpieczony na podstawie odrębnych przepisów zachowuje prawo do wynagrodzenia, uposażenia, stypendium lub innego świadczenia przysługującego za czas niezdolności do pracy.

W świetle powyższego zatem, mając na uwadze szczególnie charakter ryzyka niezdolności do pracy jako następstwa wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przewidziano, że zasiłek chorobowy z ubezpieczenia wypadkowego przysługuje niezależnie od okresu podlegania ubezpieczeniu i już od pierwszego dnia niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową. Ustawodawca zastrzegł jednak jednocześnie, że zasiłek chorobowy oraz świadczenie rehabilitacyjne z ubezpieczenia wypadkowego nie przysługują za okresy niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową, za które ubezpieczony na podstawie odrębnych przepisów zachowuje prawo do wynagrodzenia, uposażenia, stypendium lub innego świadczenia przysługującego za czas niezdolności do pracy. Jako taki odrębny przepis można tu wskazać np. na art. 80 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, zgodnie z którym bezrobotny zachowuje prawo do zasiłku i stypendium za okres udokumentowanej niezdolności do pracy, przypadający w okresie przysługiwania zasiłku lub odbywania stażu, przygotowania zawodowego dorosłych i szkolenia, za który na podstawie odrębnych przepisów pracownicy zachowują prawo do wynagrodzenia lub przysługują im zasiłki z ubezpieczenia społecznego w razie

choroby lub macierzyństwa. Zastosowania nie znajdzie natomiast art. 92 k.p., który od dnia 1 stycznia 2003 r. nie przewiduje już obowiązku wypłaty wynagrodzenia chorobowego przez pracodawcę w związku z wypadkiem przy pracy.

W myśl wskazanego przepisu normującego prawo do wynagrodzenia za czas niezdolności pracownika do pracy przysługuje ono w przypadkach:

1. choroby lub odosobnienia w związku z chorobą zakaźną - trwającej łącznie do 33 dni w ciągu roku kalendarzowego, a w przypadku pracownika, który ukończył 50 rok życia - trwającej łącznie do 14 dni w ciągu roku kalendarzowego w wysokości 80 % wynagrodzenia, chyba że obowiązujące u danego pracodawcy przepisy prawa pracy przewidują wyższe wynagrodzenie z tego tytułu,
2. wypadku w drodze do pracy lub z pracy albo choroby przypadającej w czasie ciąży - w okresie wskazanym w punkcie 1 w wysokości 100% wynagrodzenia,
3. poddania się niezbędnym badaniom lekarskim przewidzianym dla kandydatów na dawców komórek, tkanek i narządów oraz poddania się zabiegowi pobrania komórek, tkanek i narządów - w okresie wskazanym w punkcie 1 w wysokości 100% wynagrodzenia.

Tym samym w związku z wypadkiem przy pracy i chorobą zawodową pracownik nie jest uprawniony do wynagrodzenia w wysokości 100 % wymiaru, ale już od pierwszego dnia niezdolności do pracy do zasiłku chorobowego w takiej właśnie wysokości (art. 9 ust. 1 ustawy wypadkowej). W świetle powyższych przepisów, żądanie powoda wyrównania wynagrodzenia za okres niezdolności do pracy spowodowanej chorobą zawodową do 100 % podstawy wymiaru uznać należało za nieuprawnione. Powodowi bowiem wynagrodzenie za okres niezdolności do pracy w wysokości 100% w związku z tą chorobą w ogóle nie przysługiwało.

Ponadto podkreślenia wymaga, iż momencie wystawienia zwolnienia za okres niezdolności do pracy za okres od 3 marca do 4 kwietnia 2010 r. i w chwili wypłaty spornego świadczenia przez pracodawcę, choroba zawodowa u pracodawcy nie była jeszcze rozpoznana. W związku z tym pracodawca nie mógł wiedzieć, iż niezdolność do pracy pracownika w tym okresie była spowodowana właśnie tymi okolicznościami i w związku z tym nie mógł zwrócić się do ZUS o wypłatę odpowiednich świadczeń z nią związanych już od pierwszego dnia tej niezdolności. Tym samym uznać należy, iż wypłacając powodowi za sporny okres wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy w wysokości 80 % podstawy wymiaru pozwany pracodawca działał w pełni legalnie.

Zaskarżone orzeczenie odpowiada zatem prawu.

Z tych też względów Sąd Okręgowy, zgodnie z art. 385 kpc apelację powoda w zakresie żądania wyrównania wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy jako całkowicie bezzasadną oddalił.